

IMPULS

NR. 3 SEPTEMBER 1991 20. ÅRGANG
SCT. GEORGS GILDERNE I DANMARK

INDHOLD:

Gildemesteren, ritualhåndbogen og gildehallen	1
5. minutter Sct. Georg	3
Nye udfordringer	4
Blomster er røde... ..	5
Respekt	6
Læsningens fryd	7
Veien blir til mens du går -	7
Sct. Georg og Saddam Hussein	8
Kort kursus i samarbejde	9
En anden slags Danmarkshistorie	10
Hugo og fremtiden	11
Historien om bonden der druknede ...	12
Enighed gør stærk	13
Vovestykker	13
Hva' snakker vi om, hva' ?	14
Aktuelle adresser	15
Kender I det	16
Midtersider: Ideblade	

GILDE- MESTEREN, RITUAL- HÅNDBOGEN OG GILDE- HALLEN

Gennem samtaler med tiltrædende og nye gildemestre har jeg opdaget, at der er en vis usikkerhed m.h.t. gildemesterens beføjelser - eller måske snarere frihed i forhold til ritualbogen. Jeg vil derfor gerne med dette indlæg forsøge at give nogle personlige råd og lidt inspiration til den gildemester, som ikke via drøftelser med sin forgænger, distriktets eller provincialets kursus for nye gildeledelser eller erfaring føler sig sikker nok i sadlen.

Ritualbogen er skabt som hjælp til gildeledelsen. Den skal opfattes som et værktøj som giver lighed og ensartethed i vore gildehaller overalt i landet. Vi ønsker vel

alle at gildehallen skal være højtidelig og værdig - men fremfor alt også menneskelig og vedkommende. Det er også fint, at vi som gæster i et andet gilde kan genkende gildehallen og dens ritualer. Personligt sætter jeg dog også stor pris på at opleve forskellige gilders små »særheder«, som formentlig gennem tiden har cementeret sig som et gildes tradition - eller en gildemesters særpræg. Det er i mine øjne med til at gøre gildehallen levende og vedkommende, så disse traditioner bør - alt andet lige - fastholdes.

Gildemesteren skal altså ikke nødvendigvis følge ritualbogens tekst slavisk. Det skal forstås sådan, at løfteafleggelse skal foregå »reglementeret«, at ingredienserne (GM-tale, 5 min. Sct. Georg, gildeloven m.m.) selvfølgelig indgår. Men er der en god grund til det, kan rækkefølgen GM-tale og 5 min. Sct. Georg sagtens ændres. Det skal også understreges, at den anførte ledsagetekst meget gerne må omformuleres, så det passer til din mund. Det du siger i gildehallen skal nemlig af gildebrødrene opfattes som kommende fra dit hjerte, - ikke fra et stykke papir (ritualbogen).

Selvfølgelig uanset hvor meget vi øver os, så kan det kokse for os alle sammen, netop når vi står bag højsædet og »sка´ku´«. Går klappen ned, så lad være med at søge for længe efter ordene, f.eks.: »... og en fast vilje må præge...«. Det kan godt være, at du finder ordene - enten på papiret eller i hukommelsen. Men det er nok tænkeligt, at det oprigtige er gået fløjten. Det kan være nøjagtig lige så rigtigt i den situation f.eks. at sige: »Lad os hjælpe hinanden med at arbejde aktivt med vore gildeidealer«.

Heroldernes funktioner vil jeg også gerne berøre. Som militærmand har jeg natur-

ligvis et særligt forhold til eksercits. Men herolderne bør efter min mening ikke eksercere i gildehallen.

Det kan f.eks. anbefales at lave en fast aftale med faneherolden om at han/hun af sig selv går på plads, når fanen er rullet ud (ind) - og fanen evt. har været sænket for Dronningen. Oftest er pladsforholdene i gildehallen sådan, at 1. række er umiddelbart foran højsædet. Hvis den, der skal optages kun skal rejse sig og træde 1/2 skridt frem for at være foran højsædet, så behøver herolden ikke nødvendigvis at føre den pågældende på denne »rejse«.

Endelig skal det også bemærkes, at ud over Sct. Georgs Gildehallen er det enkelte gilde kun pligtigt at afholde gildehallen i forbindelse med løfteafleggelse (optagelse).

Til gengæld syntes jeg, at det ville være meget fint, om også dit gilde p.g.a. udadvendt arbejde bliver »tvunget« til mange gildehaller med optagelse.

Gildemestertalen vil jeg ikke komme nærmere ind på ved denne lejlighed. Dog skal jeg ikke undlade at gøre opmærksom på de muligheder der er for at inddrage flere i talen, f.eks. at lade kansler og skatmester komme til orde også.

Gildemesteren har ansvaret for, at gildehallen opleves værdigt og naturligt. Det er ikke et åg - men en udfordring! Brug dine egne ord, og nyd, at du har fået en enestående chance for at sige din mening uimodsagt.

Til slut bør du også huske på, at det er menneskeligt at fejle - og gildemesteren bag højsædet skal være menneskelig. Skulle du engang møde en (fhv.) gildemester der påstår aldrig at have begået en »skævert«, så hav overbærenhed!

Jeg håber, at jeg med ovenstående betragninger, har været med til at afdramatisere gildehallens stivhed. Lad os bevare traditionernes gave, men lad os ikke blive slave af formuleringer, der kan virke dræbende på initiativ og menneskelig varme.

Niels
LGM

5. MINUTTER SCT. GEORG

I gilderne bruger vi mange store og alvorlige ord. Det bør sikkert heller ikke være anderledes.

Sct. Georgs Gildet er jo ikke bare en forening, man melder sig ind i. Det er forpligtende at melde sig ind, og det er forpligtende at blive stående.

Ved vor optagelse aflagde vi et løfte, som vi bekræfter en gang hvert år, men man kunne jo spørge: Føler vi os stadigvæk forpligtet af dette løfte?

En nærmere fortolkning af løftet kunne vi give overskriften: **Livskunstner**. En kunstner er en, der skaber noget. En livskunstner er et menneske, der får noget ud af sit liv, i dybeste forstand lever livet. Når man i denne sammenhæng siger »får noget ud af livet«, så menes absolut ikke noget materielt. En livskunstner er et glad menneske, der spreder solskin omkring sig uden at være overfladisk. Et menneske, der til stadighed indser, at livet er noget værdifuldt, som er givet os, som vi skal glæde os over, få det bedste ud af. At vi derfor skal sætte hele vor personlighed ind på at bekæmpe surheden, sladderer, når disse er ved at

blive de faktorer, der tager mest af vor tænketid og taletid med andre.

Ikke blot fordi disse negative faktorer ødelægger forhold mennesker imellem, men mere fordi vi i disse negative stunder misbruger det liv, der under ansvar er givet os.

Og hvor står så vi gildebrødre i denne snak om livskunstneren?

Vi kan vel sige, at gildelov og gildeløfte kan være os til hjælp. Vi kan opfylde løftets bogstav og blive nogle forfærdelige hængehoveder, som ingen ville finde på at kalde livskunstnere.

At lykkes 100 % som menneske og som medmenneske er ingen af os beskåret. For øvrigt vel godt det samme.

Hvad har i grunden betydet mest for os den enkelte, i vor udvikling, vist næppe det, vi kaldet »de gode dage« - modgang har vel nok skolet os mere til at blive medmenneske, efter fattig evne til at blive livskunstner.

Vi er gildebrødre i dagligdag. Ingen bør gå forgæves til os efter hjælp og bistand.

Mod, barmhertighed, en forstående, aktiv holdning til liv og mennesker er det, der må tegne billedet af en livskunstner, af en gildebror.

Afholdt første gang den 15. juni 1965 ved Finn Ejboe

Denne gang ved Dorte Ejboe, den 7. juni 1991.

fra »GILDEPOSTEN«
Sct. Georgs Gilderne i Aalborg

NYE UDFORDRINGER

For nylig var jeg i Jylland i en weekend.

På vej hjem søndag aften sad jeg på færgen og nød en kop kaffe, alt imens nostalgi, fremtidsperspektiv, drømmeri m.v. fik frit løb.

Mine tanker gik til min barndom, hvor højdepunktet på ferierejsen var sejlturen over Storebælt. Ind i mellem studerede jeg alt det, der er synligt i forbindelse med byggeriet af broen over Storebælt og prøvede at forestille mig, hvordan det kommer til at se ud, når det hele - en gang - bliver færdigt.

Pludselig blev jeg revet ud af min lille »drømmeverden« af en lidt kraftig udtalelse om »nu bliver der ballade igen«.

Bemærkningen kom fra den ene af de 4 personer, der sad ved nabobordet og fik naturligvis en anden til at spørge »hvorfor det?« »Jo, for vi skal have gruppedeling, og så bliver der altid ballade«.

Af den videre samtale, som jeg ikke kunne undgå at høre, fremgik det, at det var gruppedeling i et gilde.

Et helt tydeligt eksempel på, at mange er bange for noget nyt - eller måske knytter sig for meget til det bestående.

Jeg har lige sagt »ja tak« til et fordelagtigt fratrædelsestilbud fra min arbejdsgiver.

Det førte til en masse spørgsmål som »Hvorfor gør du det?« »Hvad vil du dog så?« »Ja, men du kan da ikke bare sådan holde helt op«.

Nej, jeg har sandelig heller ikke tænkt mig, »at holde helt op«, men jeg har den faste overbevisning, at ændringer både i

gildet og i hverdagen er sunde og med til at give en nye udfordringer, tvinge en til at tænke i nye baner og m.m.

Og tænk, nu kan jeg måske få tid til, at gøre alt det og opleve det, som jeg altid gerne har villet, men ikke har haft tid til.

Selvfølgelig er det lidt vemodigt at tage afsked - også med sin gamle gruppe i gildet - men nu glæder jeg mig til at samarbejde med min nye gruppe, for selv om jeg tidligere har været i gruppe med de fleste, er det altid en ny situation, når der opstår en ny sammensætning.

Det er kedeligt, at ændringer, fornyelser og udskiftninger ofte betragtes i en lidt negativ ånd, eller er det måske os mennesker, der har lidt vanskeligt ved at afgive magt, position, status m.v.?

Eller er det frygten for, at ændringer er ensbetydende med, at alle traditioner skal kastes bort?

Fornyelse behøver ikke betyde revolution.

fra KÆDEN
Sct. Georgs Gildet i Værløse

BLOMSTER ER RØDE

En lille dreng kom i skole første skoledag. Han fik nogle farver og startede med at tegne. Han farvelagde hele papiret. For farver var hvad han så. Og læreren sagde: »Hvad er det du gør, unge mand?« »Jeg maler blomster« sagde han. Hun sagde: »Der er ikke tid til kunst unge mand. Og desuden er blomster grønne og røde. Der er en tid for hver ting unge mand. Og en måde at gøre det på. Du skal tage hensyn til alle de andre. For du er ikke den eneste.« Og hun sagde . . . Blomster er røde unge mand. Blade er grønne. Der er ingen grund til at se blomster på nogen anden måde. End den måde man altid har set blomster på.

Men den lille dreng sagde »Der er så mange farver i regnbuen. Så mange farver i solopgangen. Så mange farver i en blomst og jeg ser dem alle«. Ok sagde læreren, du er næsvis. Ting skal være på en bestemt måde. Og du skal male blomster på den måde de er. Så gentag efter mig. Og hun sagde »Blomster er røde unge mand. Blade er grønne. Der er ingen grund til at se blomster på nogen anden måde end den man altid har set blomster på«.

Men den lille dreng sagde: »Der er så mange farver i solopgangen, så mange farver i en blomst og jeg ser dem alle«. Læreren satte ham i skammekrogen. Hun sagde: »Det er for dit eget bedste. Og du kommer ikke tilbage før du har fået rigtig fat i det. Og svarer som du skal«.

Til sidst blev han lidt ensom. Hans hoved var fyldt med frygtsomme tanker, og han

gik op til læreren og sagde følgende: »Blomster er røde, blade er grønne. Der er ingen grund til at se blomster på nogen anden måde, end den måde man altid har set blomster på«.

Tiden gik som den jo altid gør. Og de flyttede til en anden by, og den lille dreng kom på en anden skole, og fandt følgende:

Den nye lærer smilte. Hun sagde: »Det skal være sjovt at male, og der er mange farver i en blomst, så lad os bruge dem alle«. Men den lille dreng malede blomster i pæne rækker med grønt og rødt. Og da læreren spurgte ham hvordan det kunne være, sagde han følgende: »Blomster er røde, blade er grønne. Der er ingen grund til at se blomster på nogen anden måde, end den måde man altid har set blomster på«.

*fra »Information og debat«
Sct. Georgs Gilderne i Kolding*

RESPEKT

Spørgsmål: »Hvorledes mener du, at du kan vise respekt for det, der har værdi for andre, uden at gå på akkord med dine egne tanker«.

Svar: Det kan jeg nok ikke altid, var min første reaktion, da jeg læste spørgsmålet. Og så måtte jeg til at gennemtænke, hvorfor DET var tilfældet. Altså, ikke det, at gå på akkord med mine egne tanker, men det, at vise respekt for noget, jeg ikke umiddelbart kan finde værdi i.

Spørgsmålet, jeg har fået stillet, knytter sig til gidelovens pkt. 4.

I væbnerforberedelseshæftet udlægges ordet »respekt« som: »ikke ubetinget accept«.

I følge ordbogen, betyder ordet respektere: at vise hensyn, at vise agtelse. Men oprindeligt betød ordet respekt: »Det, at se tilbage«.

D.v.s., det, at vise respekt for noget, der har værdi for andre, uden at måske selv kan se denne værdi, indebærer, at man må gøre sig nogle overvejelser, gå så at sige bag om tingene, se tilbage, for at få en forståelse for andres opfattelse af tilværelsens aspekter.

Det, det enkelte menneske finder af stor værdi, kan være så meget. Der er dem, der finder lykke ved at omgive sig med dyre ting, og møbler, biler, o.s.v. Andre prioriterer omgang med medmennesker, med dyr, naturoplevelser højest. Mange holder af musik, kunst og litteratur.

Og opfattelsen af tingene er ikke ens fra menneske til menneske. For at tage musikken som eksempel: Nogle foretrækker klassisk musik, nogle pop, og andre igen rockmusik.

Smag og behag er nu engang forskellig, og jeg mener godt, man kan give udtryk for sin egen opfattelse af disse ting overfor mennesker, hellere det, end at tale usandhed for at tækkes eller smigre.

På det mere abstrakte plan finder nogle mennesker livsværdier i religion og politik.

Det at tro på en guddom er for mange mennesker fundamentet i livet. Der er mange forskellige trossamfund i verden, og langt de fleste krige opstår som følge af stridigheder om, hvilken tro, der er den rette, og før alle - i spejderbevægelsens ånd - får lært at respektere andres tro, vil det blive svært at få sat en stopper for religionskrigene.

Politik kan også bringe sindene i kog. Her må man også arbejde med sig selv og prøve at se tingene med modpartens øjne, og prøve at respektere hans synspunkter, uden nødvendigvis at kunne acceptere dem.

Som regel kan jeg også det, men det kneb i forløbne uge, da begivenhederne i Sovjet så voldsomt berørte min daglige tilværelse. Jeg KAN ikke acceptere gammelkommunisternes (og andre magtgærliges) adfærd, - deres kyniske nedsabling af civilbefolkningen, - deres laden hånt om begreber, som frihed og lighed. Og selv om jeg prøver at sige til mig selv, at disse mennesker har fundet livsværdier i kommunismens lære, kan jeg hverken respektere eller acceptere deres handlinger.

En engelsk statsmand har sagt: »Efter som krigen begynder i menneskets sind, er det i menneskets sind, forsvaret for fred må opbygges«. Og fred blandt mennesker opnås kun, hvis jeg, og alle andre mennesker prøver at respektere andres måde at leve på, uden at nedvurdere,

uden at forarges, og, frem for alt, uden at fordømme.

Efter min opfattelse er det spejderbevægelsens og gildebevægelsens fornemste opgave at være med til at lære den opvoksende ungdom, og at gentage for de ældre, at tolerance og respekt overfor medmennesker og deres adfærd er vejen til en bedre verden.

*Ellen Schmidt
fra »CENTRUM«*

Budstikken for Sct. Georgs Gildet i Odder

LÆSNINGENS FRYD . . .

»Jeg ville få mere ud af dagen, hvis den startede senere«.

B.menneske

»At ha' sex på hjernen er et dumt sted at ha' det«.

Mor til 5

»Enhver alder har gudskelov sine fristelser«.

Pensionist

»Ingen nok så nøje planlægning kan erstatte det rene svineheld«.

Studerende

»Museer skal ses udefra, bjerge nedefra og kroer indefra«.

Livsnyder

»Verden ville være lidt sjovere, hvis der var flere, som var fyr og flamme«.

Kunstner

»I fremtiden vil jeg gøre hvad jeg kan, for at ta' glæderne på forskud«.

Ledig

»Høflighed er den hyggeligste form for hykleri«.

Politiker

»Kærlighed er to menneskers egoisme lagt sammen«.

Nygifte

»Trivsel er vigtigere end at kunne krybe i en størrelse 38«.

Ukendt

*fra »GILDE10ENDE«
10. Sct. Georgs Gilde i København*

»VEIEN BLIR TIL MENS DU GÅR - «

Kirsti Malterud, Norsk læge

Der er ingen forud fastlagt vej i menneskers liv. Vi må hele tiden være parat til at ændre vejen, efterhånden som vi bliver klare over, hvad vi vil med vores liv. Men går vi støt fremad, tager fat på livet, finder vi også den rigtige vej, vi lægger den selv. Somme tider må vi vove os ud på en vej, som vi ikke ved hvor ender, men kun den, der vover, har mulighed for at vinde. Og den, der står med begge ben på jorden, står stille.

*Carsten Vagn-Hansen
fra »Gildenyt«
Sct. Georgs Gilderne i Aabenraa*

SCT. GEORG OG SADDAM HUSSEIN

Da Saddam Hussein og hans tropper besatte Kuwait, opfattede jeg det, sammen med det meste af verden, som en grov, utilgivelig krænkelse af et lille lands rettigheder.

Som tiden nærmede sig, hvor Saddam Hussein og hans tropper skulle forlade Kuwait frivilligt eller tage følgerne af sin handling, kunne man næsten se, hvor det bar hen.

Da folketinget vedtog, at Danmark kunne støtte med humanitær hjælp ved at bemande det amerikanske militærhospital i Holstebro med danske personel og sende et dansk læge- og sanitetshold til Saudi Arabien som støtte til et britisk felthospital, var der en stemning og en holdning som: »Vi bør hjælpe, gøre noget, for ikke kun at se på, at De Allierede gør det grove og beskidte arbejde, også for vore rettigheder.

Fra Forsvarets Sanitets-skole var vi 2 seniorsergenter, der blev udtaget. Vi fik beskeden mundtligt den 31. januar, og der lå brev fra Forsvarskommandoen den 1. februar om at møde på Holstebro Militærhospital, Dragonkasernen den 2. februar inden kl. 1500.

Da jeg mødte på Dragonkasernen i Holstebro, troede jeg, det var Golfen, jeg var kommet til.

Der var spanske ryttere, sandsække, pigtråd, bevæbnede vagter og kontrol. Og fotografering forbudt.

Vi måtte ikke fortælle, hvor vi gjorde tjeneste og ellers holde lav profil, da man frygtede terror angreb.

Vi var ca. 200, der mødte op. Alle var lidt trykkede af stemningen, men også lettede. Nu skulle der ske noget, og vi var med. Der var fuld fart på med det samme og en organiseret forvirring. Rengøringsfolk, håndværkere, arkitekter, sikkerhedsfolk og materiel der blev kørt væk, og nyt i store kasser blev kørt ind og fordelt, så vi kunne blive et velfungerende hospital på 12 døgn.

Vi blev et af de bedst udrustede og bemandede militærhospitaler i Europa. Der var 30 amerikanske specialister, læger, præster, sygeplejersker og teknikere.

Til første orientering gik alvoren mere og mere op for os. Amerikanerne var alvorlige og frygtede det værste, når landkrigen skulle starte.

Der var mange, som havde familie og venner ved Golfen. En af mine amerikanske venner sagde: »Vi er i KRIG«.

Man frygtede allierede tab de første dage i landkrigen på mange tusinde, og det var dem, vi skulle være klar til at modtage.

Jeg var med til at indrette modtagelsen og registreringen med alt udstyr, samle reoler, senge, krykker, hjulbårer, øve hvordan materiellet virkede, øve procedurer ved modtagelsen af sårede.

Vi øvede også procedurer for hårdt kvæstede, sårede, soldater, som ikke ville komme levende hjem. Der kom transportable dybfrostcontainere, som de skulle pakkes i og sendes til Amerika.

Sct. Georgs Gilderne i Danmark GILDEMESTERTALEN - Idéplan for et gilderår

Vi har mange gildebrødre, der ville være »alle tiders« gildemester - hvis de bare turde sige JA til posten. Een ting holder dem tilbage: Gildemestertalen.

Jeg forstår godt disse gildebrødre; men på den anden side er det hele ikke så svært, som det ved første øjekast kan se ud til. Og har man een gang prøvet det, så er næste gang meget nemmere at komme igennem.

Det første og vigtigste råd om udarbejdelsen af en gildemestertale er at være ærlig og at være sig selv. At benytte vendinger som: jeg tror, jeg mener, jeg har tænkt over, o.s.v. er den sikre vej til succes.

Jeg kommer til gildehallen bl.a. for at høre et andet menneskes personlige opfattelse af tilværelsens forskellige sider. Jeg interesserer mig ikke for, hvad en eller anden kronikør har skrevet i avisen; men alene for, hvad gildemesteren mener og tror på.

Selvfølgelig kan en kronik, en kort historie, et eventyr eller lignende være et særdeles god indslag i gildemestertalen, f.eks. til at belyse en problemstilling; men jeg vil gerne have at vide, hvorfor gildemesteren har taget det med - hvad han eller hun tillægger det af betydning.

Har gildemesteren accepteret første råd - den personligt prægede gildemestertale - så kan resten klares ved lidt kendskab til, hvordan en tale skrives. En metode, som jeg selv har haft stor nytte af, er følgende form for notatteknik, den såkaldte mønstermetode.

Jeg har selv benyttet mønstermetoden til at få styr på mine tanker og få dem sat sammen i en forståelig rækkefølge. Som udgangspunkt har jeg valgt den kerne eller det budskab, som jeg ønsker at få frem til med min tale. Fra kernen har jeg arbejdet midt udad på

Sct. Georgs Gilderne i Danmark GILDEMESTERTALEN - Idéplan for et gilderår

grundlag af de tanker og associationer, som kernen gav mig. Længere og længere ud, indtil jeg følte, at emnet var udtømt eller tilstrækkeligt belyst.

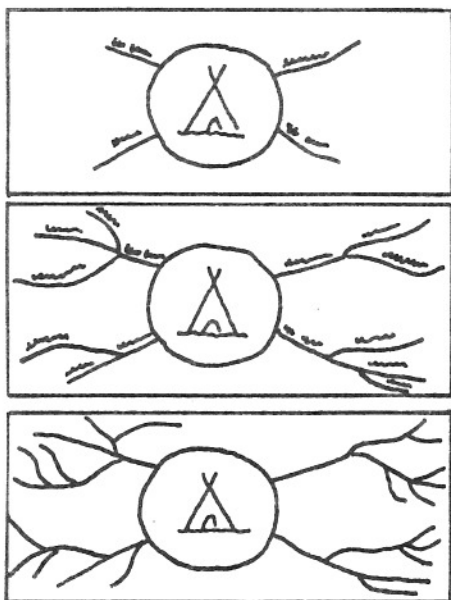
Derefter har jeg valgt rækkefølgen af de forskellige synsvinkler, som hver for sig har ført ind til kernen, og endelig har jeg færdigbe- arbejdet talen ved at gå udefra ind mod kernen.

Hvad er mønstermetoden ? I princippet går den ud på følgende:

1. Start med hovedtanken i centrum (se illustrationen) og forgren den i delemner?
2. Find nøgleord
3. Sæt grene på
4. Sæt de nødvendige detaljer på.
5. Se på systemet; dan forbindelser, tænk videre, vær kreativ.

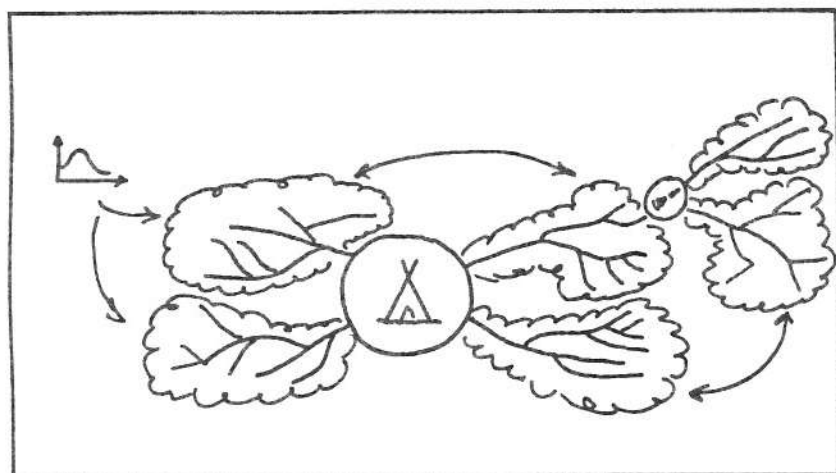
På skitserne er vist, hvorledes notaterne langsomt vokser frem udfra hovedtanken.

Bygges notatet op på denne måde, vil det med lidt øvelse være tilstrækkeligt grundlag at holde gildemestertalen på; men i starten er det ofte det sikreste, at udarbejde et helt manuskript.

Sct. Georgs Gilderne i Danmark GILDEMESTERTALEN - Idéplan for et gilderår

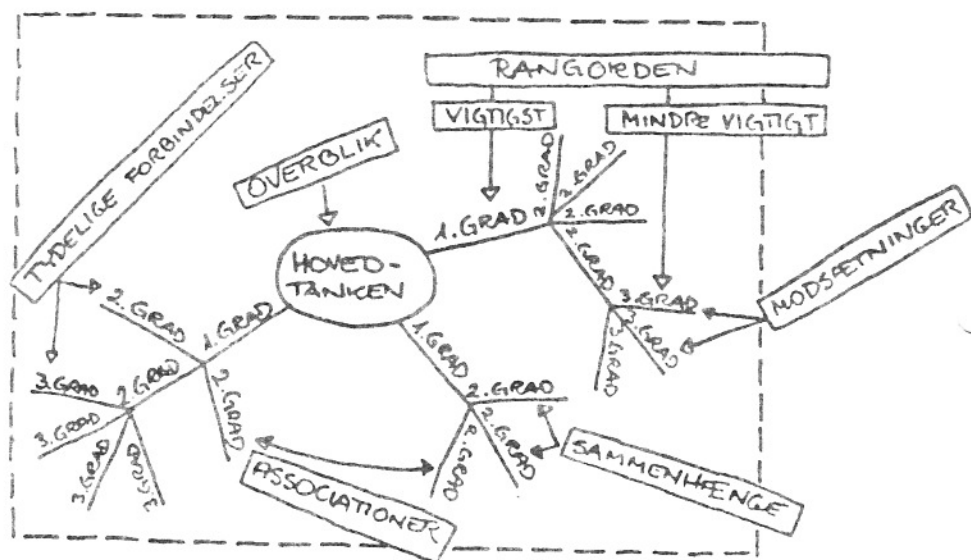
Fordelen ved at nøjes med mønsternotatet er klar: Gildemesteren frigøres fra det beskrevne ark papir, og kan alligevel hurtigt overskue sin tale. Der bliver således mulighed for at se på tilhørerne under talen, hvilket giver en meget bedre kontakt undervejs i gildehallen.

En anden fordel: Gildemestertalen kan tidsmæssigt afpasses til situationen. Ved tidnød kan enkelte grene springes over, eller fordybningen af dem udelades. Er der på den anden side rigelig tid, er det let at benytte den ekstra tid til yderligere omtale af enkelte grende. Møsternotatet giver således en stor grad af fleksibilitet under talens fremførelse.

Endelig kan fremførelsen blive friere, uden at tråden tabes. Og en lille detalje: ved at hele talen kan være på en enkelt side, undgår gildemesteren, at tilhørerne sidder og tæller, hvor mange sider der er tilbage.

Sct. Georgs Gilderne i Danmark
 GILDEMESTERTALEN - Idéplan for et gilderår

Endnu engang: Dette er ikke METODEN; men måske kan denne måde at gøre det på være dig til hjælp. Prøv den, og se hvad der sker.

Gunnar Hauerberg
 Provincialmester
 Provincialet for Sydjylland

Jeg tænkte: »der går raske soldater som os i Golfen. I Holstebro kan vi kun pleje deres sår eller give dem den sidste olie«.

Dervar 11 amerikanske feltpræster med døgnbemanding, og fra private i Holstebro og omegn var der mere end 1000 sengepladser til indkvartering for pårørende til de sårede soldater, så vi var klar.

Den sårede soldat skulle reddes på følgende måde:

Når han blev såret, ville han få førstehjælp af de nærmeste kammerater, og på båre ville han blive ført væk fra fronten ca. 100 m. Her ville der være en Forbindeplads, hvor en læge ville yde avanceret førstehjælp. Så ville han så hurtigt som muligt blive kørt eller fløjet nogle kilometer længere væk fra fronten til Hovedforbindepladsen. Her ville lægen kunne udføre mere avanceret kirurgi. Herfra ville den sårede så enten blive fløjet til Amerika eller til en base i Sydtykland: Wiesbaden, hvor den sårede sammen med flere ville komme ind i en stor opvarmet hangar. Her ville de blive sorteret. De sårede, der ville blive udtaget til Holstebro, ville blive læsset ind i et chartret fly fra Mærsk Air med dansk bemanding og plads til 40 liggende sårede.

De ville blive fløjet til Karup eller alternativ lufthavn, og blive kørt i militærambulancer, under politieskorte, til Holstebro Militærhospital.

I mellemtiden ville der fra Wiesbaden til Holstebro være telefaxet, i kode, alle oplysninger om den sårede, så når ambulancen over radioen meldte, at de ville komme med patienterne, kunne vi finde alle oplysninger og sætte dem ved den sårede.

Det var effektivt. Vi øvede det mange gange med danske soldater, hjemmevernsfolk og til slut med amerikanerne, vi

havde på hospitalet. Vi fik aldrig rigtig sårede, lykkeligtvis.

Men »DRAGEN« er ikke død, kun gjort tandløs. Vi må håbe, at Sct. Georg er klar, hvis det bliver nødvendigt.

*Bjarne I.U. Sørensen
fra »KNUDEN«
Sct. Georgs gildet i Ølstykke*

KORT KURSUS I SAM- ARBEJDE

De **seks** vigtigste ord:

Du har gjort et godt arbejde.

De **fern** vigtigste ord:

Vil du være så venlig . . .

De **fire** vigtigste ord:

Det var min fejl.

De **tre** vigtigste ord:

Hvad mener du?

De **to** vigtigste ord:

Vi kan . .

Det vigtigste ord:

TAK

Det **mindst** vigtigste ord:

JEG

*Set bl.a. i DIMIVOR
Sct. Georgs Gildet i Herlev*

EN ANDEN SLAGS DANMARKS- HISTORIE

Ide til studiekredsarbejde i gildet

Engang (og det er såmænd ikke længere siden end ældre gildebrødres skoletid) var kongernes krigeriske bedrifter det centrale i historieundervisningen. Hvordan undersåtterne overlevede og sled for det daglige brød til herskerne og sig selv (netop oftest i den nævnte rækkefølge) hørte man ikke meget om, kun når jyske bønder gjorde oprør mod stormandsvældet.

Nu bestræber en ny generation af historikere sig på i stedet for »Danmarkshistorie« at skrive »Danskernes Historie«. Vi vil her gøre opmærksom på en ny bog om et historisk emne, som umiddelbart må appellere til os gildebrødre der med vores spejderbaggrund ikke kan undgå at interessere os for børns opvækstvilkår.

To unge forskere har skrevet »Ungdommens Historie 1880 - 1950« som led i en serie fra Borgens Forlag med sigte dels på specialelæsning i HF & gymnasium, dels også (det er derfor vi omtaler den) som grundbog for studiekredsarbejde. Fremstillingen ligger altså på et mellemniveau, der hæver sig over det rent underholdende uden at forudsætte en særlig basisviden.

Det at betragte og beskrive barndom/ungdom som et selvstændigt livsafsnit, der psykologisk og socialt adskiller sig væsentligt fra voksenverdenen, er som

bekendt noget relativt nyt. Flere forskere fastslår at dette synspunkt næppe går 200 år tilbage. Naturligvis kommer man ikke udenom Rousseaus ideer fra 1700-tallet, men det er først hen imod slutningen af forrige århundrede at børne- & ungdomspsykologien manifesterer sig som en særlig enklave i faglitteraturen og begynder mærkbart at påvirke holdningerne i opdragelsesproblematikken. Tidsskellet ved 1880 er sikkert et meget godt valg.

Som rent formel afgrænsning af »ungdomstiden« regnede man gerne konfirmationen og ægteskabet (det forekom endnu i 30erne i tysk ungdomspsykologi) kriterier der generelt var ganske relevante i ældre tiders samfund. Konfirmationen betød i den brede befolkning opbrud fra hjemmet til arbejde blandt fremmede, og ægteskabet var overgang til en mere bundet og ansvarstynget livsform. Man kunne også have sagt »fra pubertetens indtræden til voksenstatus nås« og det vil nok være bedre dækkende i dag. Bogens forfattere angiver aldersrammen 15 - 25 år, dog uden skarp afgrænsning.

Stoffet er opdelt »på langs« i tre kapitler der hver for sig følger en emnegruppe gennem det tidsrum bogen spænder over. Først uddannelse & arbejdsforhold, derefter fritidslivet. Det tredje omhandler hvad man kan kalde den sociale tilpasningsproces gennem ungdomsårene. Et ganske kort afsnit til slut trækker forbindelseslinier frem til vore dage.

Den egentlige historieskrivning består i letlæste introducerende afsnit til hver af de tre kapitler, kortfattede men rimeligt udtømmende, tilsammen ca. en tredjedel af bogens 130 sider. Det øvrige stof er en repræsentativ samling kildemateriale, li-

gelig fordelt på de tre områder med en snes tekster til hver, spændende over et bredt spektrum fra trivialitetertil rene perler fra erindringsbøger. Et begrænset antal illustrationer supplerer teksten godt.

Man får et godt indblik i hvor barske arbejdsvilkår man bød børn og unge før i tiden. I fritids-kapitlet indtager foreningslivet den fremtrædende plads der tilkommer det, også spejderne får et lille hjørne (hvor noget tyder på at en af forfatterne har været indenfor). Kun et enkelt hjertesuk: får vi mon aldrig aflivet den skrøne, at spejderbevægelsen opstod under Boerkrigen?

Det tredje kapitel bærer præg af at have forfatternes særlige interesse. Carl E. Andresen & Tinne Vammen hedder de. De har, åbenbart efter ældre forbillede (som antydnet ovenfor), kaldt det »Mellem konfirmation og ægteskab«, og man kommer meget vidtomkring i problemverdenen langs modningsprocessen. Ikke mindst dette kapitel kunne tænkes velegnet som grundlag for en studiekreds i gilde eller gruppe. Prøv det i den kommende vinter!

-ss-

Carl E. Andresen & Tinne Vammen:
»Ungdommens Historie 1880 - 1950«,
Borgens Forlag

HUGO OG FREMTIDEN

»Hvor skal vi hen do«, spørger den lille finurlige figur Hugo.

Måske er der nogle der ikke har set ham, men spørg naboen eller naboens børn. Spørgsmålet er lidt dumt stillet for spilleren ved computerspillet ved jo nok hvor han skal hen, nemlig i mål hvor der vanker guld og grønne skove.

Problemet opstår, når vejen er ukendt, fordi spilleren har glemt hvor han befinder sig.

Vi kendte problemet og gør det stadigvæk. Dengang som spejdere: Buldrene mørkt, regn og blæst fra alle verdenshjørner og opgaven var at finde en stendysse, et højdedrag eller et skovdige. Krydset af på kortet - intet problem - og dog, hvor var du?

Nu som gildebroder: Målet er mere diffust, men vi har da et formål med at være gildebroder, men hvor er vi og hvordan finder vi vej?

Svar: Vi er ingen steder eller rettere vi er ca. 8000 forskellige steder og derfor er et helt entydigt udgangspunkt jo umuligt og vejene derfor forskellige.

Fælles middel: Gildelov og gildeløfte.

Lad os derfor håbe at det kommende Landsgildeting vil forstå den vigtige opgave, at tilpasse vort formelle grundlag til vor fælles fremtid.

fra »VESTJYDEN«
Vestjysk Distriktsild

HISTORIEN OM BONDEN, DER DRUKNEDE

En bonde boede i bunden af en dal, omgivet af høje bjerge. En dag ser han, at det trækker op til uvej, og han ved fra tidligere, at under de forhold vil det give stormflod. Floden vil gå over sine bredder og skylle alt bort, og mange dyr og mennesker vil drukne.

Bonden faldt på knæ og bad til sin gud: »Kære Gud! Hjælp mig, så jeg ikke drukner«.

Gud hørte ham, og som tegn lod Han et særligt lys skinne over dalen et kort øjeblik, før uvejret atter tog til og formærkede himlen.

Stormfloden kommer. Floden går over sine bredder og vandet stiger op mod bonden hus. Vandet når dørtrinnet, men i detsamme kommer en mand roende forbi i en lille båd. Han stopper op og spørger: »Skal jeg ikke tage dig med, for ellers drukner du?«, men bonden svarer: »Du skal have tak for dit tilbud, men det er ikke nødvendigt for mig at tage med, for jeg faldt på knæ og bad til Gud om hjælp, og Han gav mig et tegn på, at Han hørte mig, så jeg drukner ikke«.

»Det er da i orden«, siger manden og forsvinder i sin robåd.

Uvejret tager til. Vandet stiger mere og mere, så bonden må gå op på første sal i sit hus, og i det samme kommer en anden mand forbi i en motorbåd. »Du må vist hellere komme med mig, for ellers drukner du«, råber han, men igen svarer bonden: »Du skal have tak for dit tilbud, men det er ikke nødvendigt for mig at tage med, for jeg faldt på knæ og bad til Gud om hjælp, og Han gav mig et tegn på, at Han hørte mig, så jeg drukner ikke«.

»Det er da godt«, råber manden og forsvinder i sin motorbåd.

Vandet stiger stadig. Bonde kravler op på husets tag. Vandet stiger fortsat og når til sidst op over skorstenen - og bonden drukner.

Så kommer bonden til Himlen, hvor han stedes for Gud. Han siger til Gud: »Jeg kan ikke forstå dette her. Jeg faldt på knæ og bad til dig om ikke at drukne. Du gav mig et tegn på, at du havde hørt mig, og så druknede jeg alligevel. Hvad er forklaringen?«

»Nej, hør nu her min ven«, sagde Gud. »Har jeg ikke sendt to både for at redde dig, hvad kan du så forlange mere?«

*fra »Gildenyt«
Sct. Georgs Gilderne i Aabenraa*

ENIGHED GØR STÆRK

Det ender galt med verdens riger,
hvis ikke no'en i verden viger,
hvis hver kun holder på sin ret.
To geder mødes på et bræt.
Forbi ku' ingen af dem komme,
da ingen af dem veg en tomme,
og derfor kom de op at slås
på brættet over bjergets fos.
Da begge havde horn i panden,
så stangede de straks hinanden.
Så kæmpede de ged mod ged,
og så faldt begge geder ned.

Det fik de altså ud af trodsen:
De drukned begge to i fossen.
Og de faldt begge ned deri,
og ingen af dem slap forbi.
Vi kæmper tit som disse geder
om ret og magt og herligheder,
du laver ganske samme fejl
hver gang, du viser dig for stejl,
og derfor bør du lige vide,
at man kan også gå til side.
Hvis én vil gi' en anden ret,
kan begge gå på samme bræt.

fra »SPOREN«

Sct. Georgs Gilderne i Frederikssund

VOVE- STYKKER

Når du ler, risikerer du at virke som et fæ.

Når du græder, risikerer du at virke overfølsom.

Når du rækker et andet menneske hånden, risikerer du at blive involveret.

Når du røber dine følelser, risikerer du at røbe dig selv.

Når du fortæller andre om dine ideer, dine drømme, risikerer du at miste dem.

At elske er at risikere ikke at blive genelsket.

At leve er at risikere at dø.

At håbe er at risikere fortvivlelse.

At prøve er at risikere fiasko.

Men vi må løbe en risiko, for den største risiko her i livet er ikke at risikere noget!

Den, der intet vover, gør intet, har intet og er intet.

Du kan undgå lidelse og sorg, men du kan ikke lære, føle, forandre dig, vokse, elske, leve.

Hvis du er lænket til dine holdninger, er du slave, du har forspildt din frihed.

Kun den, der vover noget, er fri.

Ukendt forfatter.

Oversat fra Bulletin nr. 4 nov. 1990

fra »GILDE10ENDE«

10. Sct. Georgs Gilde i København

Jeg har tænkt på:

HVA' SNAKKER VI OM, HVA' ?

Det er noget af en kendsgerning, at vi af og til snakker forbi hinanden. For det gør vi tit. Og så tager jeg ikke med, hvad der følger af dårlig høreelse, men om det i al almindelighed at sige noget til hinanden.

En ting er, at man siger noget, som man *tror*, man siger! Men rent faktisk så siger man noget helt andet!

F.eks. havde et parti 30% af stemmerne før valget, men 20% efter. Det fortæller man så som »en tilbagegang på 10%«. Næh - næh! Faktisk var tilbagegangen på 33,3% (eller 10 procent-points).

Eller man siger: »Man kan ikke nægte andet, end at han er en flik fyr«. Så tror man, at man siger, at han er en flink fyr. Men faktisk siger man, at det eneste, man kan nægte, er at han er en flink fyr (»man kan ikke nægte andet«)! Altså er han ikke flink.

En anden ting, er at man udtrykker sig på en måde, så tilhørerne tror, det er noget helt andet, man taler om. Altså en slags »Goddag, mand. - Økseskaft«.

En tredje ting er, at man udtaler sig om ting, som man ikke kender tilstrækkeligt meget til. - og *den* er ikke så let at undgå. For man kan simpelthen ikke sætte sig

tilstrækkeligt ind i alt det, man taler med om. Det kan jo så være en påstand fra min side, for kender jeg nok til det, til at jeg kan sige sådan?

Nej, det gør jeg nok ikke. Men forleden kom jeg til at tænke på det, fordi jeg stødte på en definition af et kendt og meget omtalt ord. Det var i Den Store Danske Ordbog. Se bare hvad der står:

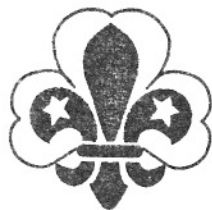
Sport: En efter visse regler udøvet, systematisk, men uden erhvervsmæssigt øjemed dreven, især i fri luft udført virksomhed, der kræver et vist mål af legemlig anspændelse og færdighed, og som udøves med det formål at skaffe udøveren den tilfredsstillelse eller lystfølelse, der ligger i at overvinde de med virksomhedens rette udførelse forbundne vanskeligheder, kappes med andre og udvikle sin legemlige dygtighed, styrke, hurtighed, smidighed og sundhed!!!

Øitat slut (udråbstegnene har jeg selv sat til).

Pyh ha! Man sidder stille og bliver helt svedt.

Men nu er det længe siden, jeg læste det, så jeg kan berolige mig med, at jeg jo nok ikke er værre end alle andre (!), så jeg tør stadig godt se fodbold - og snakke med om det.

*Troels Foldager
fra »STADEN«
Sct. Georgs Gilderne i Slagelse*

AKTUELLE ADRESSER:

LANDSGILDELEDELSEN:

Landsgildemester Niels Rosenbom,
Hallumvadvej 6, 5851 Jarlerup 75 25 85 28

Landsgildekansler Ulla Jensen, Grønningen 32,
6230 Rødekro 74 66 24 69

Landsgildeskattmester Palle Wognsen,
Fuglebakken 248, 5210 Odense NV 66 16 04 49

Vicelandsgildemester Kirsten Hector, Åvænget 9,
9900 Frederikshavn 98 42 77 08

Vicelandsgildekansler Else Gall, Rødtjørnen 24,
2791 Dragør 31 53 51 79

Vicelandsgildeskattmester Svend Erik Jensen,
Kaprifollevvej 12, 9380 Vestbjerg 98 29 62 89

PROVINCIALMESTRE:

Nordjylland: Ernst Sørensen, Røllikevej 10,
Hillerslev, 7700 Thisted 97 98 17 75

Midtjylland: Hans Kurt Rasmussen, Kildebakken
27, 8900 Viborg 86 67 33 03

Syddjylland: Gunnar Hauerberg, Vestervang 32,
Øster Højt, 6240 Løgumkloster 74 77 52 20

midlertidigt Iratråd - fungerende PRM
Hanne Andersen, Fiskerivej 13, Nørå, 6740
Bramming 75 17 37 89

Fyn: Kis Rasthøj, Elmegårdsvænget 9,
5250 Odense SV 65 96 10 85

Nord- og Nordvestsjælland: Henrik Bang, Dun-
birken 2, Svogerslev, 4000 Roskilde 46 38 36 40

Storkøbenhavn & Bornholm: Ole Olesen,
Fortvej 151, 2610 Rødovre 31 70 43 29

Sydsjælland & Lolland-Falster: Niels Jørgen
Hansen, Sakshøj 28, 4800 Nykøbing F. 54 85 42 32

STRUKTURUDVALGETS FORMAND:

Kirsten Hector, Åvænget 9,
9900 Frederikshavn 98 42 77 08

KURSUSUDVALGETS FORMAND:

Inge Søholm, Snekpevej 24,
3390 Hundested 42 33 97 76

PUM:

Nordjylland: Johannes Nilausen, Stendalsvej 20,
Box 69, 9520 Skørping 98 39 19 15

Midtjylland: Leif Stilling, Slugten 8, Hald Ege,
8800 Viborg 86 63 87 29

Syddjylland: Peter C. Christensen, Svinget 10,
6800 Varde 75 22 03 53

Fyn: Svend Christoffersen, Saugstøedlund 40,
5600 Fåborg 62 61 81 81

Nord- og Nordvestsjælland: Arne Dahl, Labæk
56, 4300 Holbæk 53 43 12 50

Storkøbenhavn og Bornholm: Hanne Borgstrøm,
Ruskær 15, st.tv., 2610 Rødovre 31 75 94 85

Sydsjælland og Lolland-Falster: Halfdan Struwe,
Sandbakken 15, 4700 Næstved 53 80 01 69

INTERNATIONAL SEKRETÆR:

Robert Madsen, Skodsborgvej 37,
9270 Klarup 98 31 75 78

PIM:

Nordjylland: Kiss Messmann, Søndergade 43, 3.,
9000 Ålborg 98 12 52 22

Midtjylland: Andreas Hasle, Gørrids Allé 39,
8900 Randers 86 43 00 73

Syddjylland: Lis Møller Jensen, Kirkegade 24,
6740 Bramming 75 17 27 66

Fyn: Ebba Hartmeyer, Farsbøllevej 1, Gamby,
5471 Sønderø 64 83 10 63

Nord- og Nordvestsjælland:

Erik Sparre Sørensen, Hans Rostgårdsvej 23,
3050 Humlebæk 42 19 20 15

Storkøbenhavn og Bornholm: Hanne Monberg,
Ibsensvej 47, 2630 Tåstrup 42 99 68 41

Sydsjælland og Lolland-Falster: Hanne Søgaard,
Sdr.Vedby Skovvej 46, 4800 Nykøbing f54 85 45 71

GAMBIA PROJEKTET:

Hanne Vibe, Klosterbakken 22,
3500 Værløse 42 48 17 18

RODBJERG GÅRD:

Kaj Thygesen, Seestgårdsvej 5,
6000 Kolding 75 50 71 40

SCT. GEORGS FONDEN:

Leif Pedersen, Risvangen 30,
4100 Ringsted 53 61 64 63

SCT. GEORG - REDAKTØR:

Børge Juul Jensen, Ahornvej 9,
8500 Grenaa 86 32 08 71

PROVINCIALJOURNALISTER

Nordjylland: Tove Jacobsen, Fuglevænget 13,
9000 Aalborg 98 13 87 85

Midtjylland: Tove Borup, Tingbjergvej 8, Virklund,
8600 Silkeborg 86 83 66 11

Syddjylland: Lis Møller Jensen, Kirkegade 24,
6740 Bramming 75 17 27 66

Fyn: Ulla F. Lund, Store Klaus 16,
5270 Odense N 66 18 09 85

Nord- og Nordvestsjælland: Finn Mortensen,
Heimdalsvej 77, 3600 Frederikssund ... 42 31 28 47

Storkøbenhavn og Bornholm: Gudrun Gade,
Sløjen 8, 2670 Greve 42 90 24 61

Sydsjælland og Bornholm: Halfdan Struwe,
Sandbakken 15, 4700 Næstved 53 80 01 69

KIRSTEN LØCHOW

SUNDBYVEJ 1

3600 FREDERIKSSUND

KENDER I DET...

Jorden er broget, den flammer af flag
 en fanfare i solskinnets dag
 De blafrer i blæsten med smeldende pragt,
 og forkynder nationens storhed og magt.
 Ret med uret, det gælder min sag, mit rige mit flag.

Men det dejligste flag på den levende jord,
 er det brogede børnetøj trukket på snor.
 Tyst løfter det højt over fjendskab og had
 et banner som ikke vil skille os ad,
 det omspænder kloden fra linie til pol som livets symbol.

Må det samle den søndrede verden en dag
 det brogede børnetøjs fligende flag,
 forene den stridende lidende jord
 under livsviljens tegn om det frodige flor,
 af enkle og evige glæder der bor i livet som gror.

fra »Vestjyden«
 Vestjysk Distriktsgilde

HUSK AT VIDEREGIVE IMPULS TIL DIN EFTERFØLGER

IMPULS

IMPULS udgives af Sct. Georgs Gilderne i Danmark, Mikkel
 Bryggers Gade 1, 1460 København K.,
 tlf. 33 32 27 33 og sendes til samtlige gildeledelsesmedlemmer.
 IMPULS udkommer 4 gange årligt.
 Redaktør: Bjarne Brøgger, Egelevgade 26, 4840 Nørre Alslev
 - tlf. 53 83 45 23 - Telefax 53 83 55 22.